

Sygn. akt III AUa 186/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2018 r. w Szczecinie

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o składki

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 stycznia 2018 r. sygn. akt IV U 436/17

1. oddała apelację,
2. zasądza od A. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 186/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 11 kwietnia 2017 r. stwierdził, że A. B. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okresy wskazane w treści decyzji. Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji stanowi łączną kwotę 41.531.14 zł. W uzasadnieniu wskazał, że płatnik składek A. B. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej nie

opłacała należnych składek na w/w ubezpieczenia i fundusze, nie dopełniając tym samym obowiązków wynikających z treści przepisów art. 46 ust. 1 oraz art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Ubezpieczona A. B. nie zgodziła się z przedmiotową decyzją organu rentowego. Wniosła o jej uchylenie w całości oraz zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych prawem. Podniosła, że prowadziła w Polsce działalność gospodarczą we wskazanych w decyzji okresach. Jednak oprócz tego była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w firmie (...) LTD (od 1 stycznia 2011 r. do 5 września 2012 r.), a następnie (...) LTD (od 6 września 2012 r.), z siedzibą w Wielkiej Brytanii. Z tego tytułu opłacane były składki na ubezpieczenie społeczne w Wielkiej Brytanii. Zdaniem ubezpieczonej w tej sytuacji dochodzi do zbiegu ubezpieczeń i powinna ona opłacać składki jedynie z jednego tytułu. Podjęcie pracy w jednym z krajów UE powoduje, że z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce nie trzeba płacić pełnych składek na ubezpieczenie zdrowotne, emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz Fundusz Pracy. Podstawą do ustalenia i stosowania właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego w stosunku do osób migrujących od maja 2010 r. jest – w odniesieniu do państw członkowskich UE – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004. Zgodnie zaś z art. 1 ust. 1 owego rozporządzenia osoby, do których jest ono stosowane, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Zatem w sytuacji, w której ze względu na wykonywaną pracę właściwym ustawodawstwem jest ustawodawstwo Wielkiej Brytanii, należy uznać, że nie była ona obciążona obowiązkiem odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne do ZUS-u z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.

Ubezpieczona podniosła ponadto zarzut przedawnienia roszczeń objętych decyzją ZUS za rok 2011. W jej ocenie nastąpiło przedawnienie roszczeń ze względu na upływ 5-letniego terminu, który biegł od 1 stycznia 2012 r. W ocenie ubezpieczonej organ rentowy nie wykonał żadnych czynności, które mogłyby wpłynąć na przerwanie biegu przedawnienia.

ZUS Oddział w K. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem. Wskazał, że zgodnie z treścią decyzji ZUS z dnia 11 grudnia 2012 r. o numerze (...) stwierdzono, że ubezpieczona podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako osoba prowadząca działalność gospodarczą w Polsce. Ubezpieczona nie zaskarżyła tej decyzji i decyzja ta stała się prawomocna w dniu 13 stycznia 2013 r. W tej sytuacji bieg przedawnienia należności składkowych, zgodnie z treścią art. 24 ust. 5f ustawy systemowej, został przerwany i uległ zawieszeniu na okres od dnia 7 stycznia 2011 r., tj. wszczęcia postępowania, do dnia 13 stycznia 2013 r., tj. uprawomocnienia się decyzji o podleganiu ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Będąca przedmiotem odwołania decyzja ZUS z dnia 11 kwietnia 2017 r. jest konsekwencją nieopłacania przez ubezpieczoną składek za lata 2011-2015, wynikających z prowadzonej działalności gospodarczej, zgodnie z obowiązkiem istniejącym na mocy decyzji ZUS z dnia 11 grudnia 2012 r. o podleganiu ubezpieczeniom społecznym w Polsce, która nie została zaskarżona przez ubezpieczoną i stała się prawomocna.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (pkt 1) oraz zasądził od ubezpieczonej A. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Sąd I instancji ustalił, że A. B. prowadziła w okresie od 31 grudnia 2008 r. do 4 marca 2013 r. pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą A. B. (...) w ramach spółki cywilnej w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych. Natomiast od 23 kwietnia 2013 r. rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego pod nazwą A- (...) z siedzibą w K..

W dniu 7 stycznia 2011 r. A. B. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oświadczenie dotyczące całkowitego wyrejestrowania jej osoby

z ubezpieczenia w ZUS ze względu na podjęcie od 1 stycznia 2011 r. zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w spółce mającej swoją siedzibę na terenie Wielkiej Brytanii. W związku z tym od momentu zatrudnienia w Wielkiej Brytanii właściwym ustawodawstwem jest dla niej ustawodawstwo brytyjskie. Jednocześnie zobowiązała się do dostarczenia formularza A1 w terminie 3 miesięcy, potwierdzającego brytyjskie ustawodawstwo jako właściwe w zakresie zabezpieczenia społecznego.

W dniu 26 maja 2011 r. ZUS wezwał ubezpieczoną do dostarczenia zaświadczenia potwierdzającego zatrudnienie jej na podstawie umowy o pracę u brytyjskiego pracodawcy.

W dniu 6 czerwca 2011 r. do ZUS wpłynęło zaświadczenie wystawione przez (...) LTD L., w którym stwierdzono, że A. B. jest zatrudniona w tej firmie od 1 stycznia 2011 r. na stanowisku konsultanta ds. sprzedaży.

Pismem z dnia 8 lipca 2011 r. ZUS poinformował ubezpieczoną, że od 1 stycznia 2011 r. podlega ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Zastrzegł przy tym, że ustalenie brytyjskiego ustawodawstwa ma charakter tymczasowy i opiera się na złożonych przez nią dokumentach (o zatrudnieniu w (...) LTD). Może zostać unieważnione, jeżeli nastąpią istotne zmiany w aktywności zawodowej ubezpieczonej lub instytucja ubezpieczeniowa miejsca wykonywania pracy będzie miała istotne zastrzeżenia co do określonego przez ZUS ustawodawstwa właściwego. Ustalenie brytyjskiego ustawodawstwa stanie się ostateczne w ciągu 2 miesięcy od poinformowania o powyższym fakcie instytucji właściwej w Wielkiej Brytanii, jeżeli nie zgłosi ona zastrzeżeń. ZUS wyjaśnił, że w związku z podleganiem brytyjskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych, właściwa brytyjska instytucja powinna wystawić dla ubezpieczonej zaświadczenie o podleganiu brytyjskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych – formularz A1.

Pismo to zostało wysłane do wiadomości brytyjskiej instytucji właściwej w sprawach ubezpieczeń społecznych.

Pismem z dnia 12 października 2011 r. Królewski Urząd Podatkowy i Celny w Wielkiej Brytanii, w odpowiedzi na otrzymane stanowisko ZUS o podleganiu przez A. B. brytyjskim przepisom o ubezpieczeniu społecznym (wyrażone na mocy art. 13 (3) Rozporządzenia Rady (WE) nr 1408/71), stwierdził, że nie zgadza się z tą decyzją i nie wyda dla ubezpieczonej dokumentu A1, potwierdzającego obowiązek ubezpieczenia społecznego w Wielkiej Brytanii. Wyjaśnił, że w jego ocenie istnieją wątpliwości co do obecności i zatrudnienia ubezpieczonej oraz innych osób (co do których wcześniej prowadził korespondencję z ZUS) na terenie Wielkiej Brytanii. Wskazał jednocześnie, że nie jest gotowy, by przyjmować decyzje tymczasowe bez udokumentowania wskazanych przez siebie informacji takich jak brytyjski numer ubezpieczenia społecznego, dowód zamieszkiwania w Wielkiej Brytanii, pełne zestawienie trybu pracy danej osoby, dowody na odbywanie przejazdów pomiędzy Wielką Brytanią a Polską, odcinki wypłat, dokumenty P60 oraz dokumenty podatkowe.

ZUS pismem z dnia 13 grudnia 2011 r. poinformował ubezpieczoną o zgłoszeniu w dniu 12 października 2011 r. przez brytyjski organ ds. zabezpieczenia społecznego (Królewski Urząd Podatkowy i Celny) zastrzeżeń co do ustalonego przez ZUS ustawodawstwa brytyjskiego jako właściwego, wzywając ją do przedłożenia żądanych przez stronę brytyjską dokumentów w terminie 14 dni, pod rygorem wydania decyzji o podleganiu polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych.

ZUS przekazane przez ubezpieczoną dokumenty w dniu 7 maja 2012 r. przesłał do właściwej brytyjskiej instytucji w zakresie ubezpieczeń społecznych.

W dniu 27 września 2012 r. Królewski Urząd Podatkowy i Celny poinformował ZUS o braku odpowiedzi od ubezpieczonej dotyczącej wykonywania pracy na terytorium Wielkiej Brytanii. Odpowiedzi nie otrzymano również od przedsiębiorstwa, w którym ubezpieczona miała pracować. W związku z tym nie jest w stanie potwierdzić stosownych przepisów o ubezpieczeniu społecznym mających zastosowanie wobec ubezpieczonej,

zajmując ostatecznie stanowisko, że ubezpieczona od dnia 1 stycznia 2011 r. nie podlega brytyjskim przepisom o ubezpieczeniu społecznym w Wielkiej Brytanii.

ZUS pismem z dnia 25 października 2012 r. poinformował ubezpieczoną o treści informacji uzyskanej od Królewskiego Urzędu Podatkowego i Celnego. Jednocześnie poinformował ubezpieczoną, że w związku ze stanowiskiem strony brytyjskiej, ma ona obowiązek zgłoszenia się do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce od 1 stycznia 2011 r.

W konsekwencji, na mocy decyzji z dnia 11 grudnia 2012 r. o numerze(...) ZUS Oddział w K. Inspektorat w B. stwierdził, że A. B. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60 % kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 stycznia 2011 r.

W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał opisany wyżej przebieg postępowania wyjaśniającego, w tym korespondencję prowadzoną ze stroną brytyjską i jej ostateczne stanowisko w sprawie. Zwrócił też uwagę, że firma, w której ubezpieczona miała pracować na terenie Wielkiej Brytanii figuruje na liście przedsiębiorstw przekazanej przez Królewski Urząd Podatkowy i Celny, co od których zachodzą podejrzenia, iż nie prowadzą one żadnej działalności na terenie Wielkiej Brytanii. Królewski Urząd Podatkowy i Celny nie znalazł żadnych dowodów na to, by przedsiębiorstwo to prowadziło działalność handlową w Wielkiej Brytanii, wielokrotnie wysyłał pisma do przedsiębiorstwa, które pozostawały bez odpowiedzi, często otrzymywał informację z urzędu pocztowego o „nieznanym adresacie”, co pozwalało przypuszczać, że osoby zatrudnione w Wielkiej Brytanii i jednocześnie prowadzące działalność gospodarczą w Polsce w rzeczywistości nie przebywają i nie pracują w Wielkiej Brytanii. Królewski Urząd Podatkowy i Celny skategoryzował przedsiębiorstwo, w którym miała pracować ubezpieczona jako „spółkę adresową”, jako że nie posiada ona fizycznego miejsca prowadzenia działalności w Wielkiej Brytanii. Strona brytyjska uważa, iż przedsiębiorstwa, agenci i osoby indywidualne mogą wykorzystywać nowe procedury odnoszące się do art. 13 w/w rozporządzenia celem manipulowania przepisami, aby uzyskiwać dokumenty potwierdzające zabezpieczenie społeczne w Wielkiej Brytanii. Mając na uwadze wskazane okoliczności ZUS uznał, że nie ma podstaw do przyjęcia, że ubezpieczona wykonuje pracę na terytorium Wielkiej Brytanii i z tego tytułu podlega ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczenia społecznego, dlatego też ustalił, że ubezpieczona jest zobowiązana zgłosić się do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce.

Powyższą decyzję doręczono ubezpieczonej w dniu 12 grudnia 2012 r. Ubezpieczona nie odwołała się od decyzji. Decyzja uprawomocniła się z dniem 14 stycznia 2013 r.

W dniu 13 grudnia 2012 r. do ZUS wpłynęło pismo z (...) LTD, w którym osoba podpisana jako dyrektor zarządzający (ta sama osoba podpisywała wcześniejsze pisma z firmy (...)), informowała, że A. B. była zatrudniona w firmie (...) LTD od dnia 1 stycznia 2011 r. do 5 września 2012 r. oraz z tego tytułu otrzymywała wynagrodzenie pomniejszone o odpowiednie składki. Jednocześnie informowano, że od 6 września 2012 r. jest zatrudniona w firmie (...) LTD.

W dniu 8 maja 2013 r. ZUS poinformował ubezpieczoną, w związku z uprawomocnieniem się decyzji nr (...) z dnia 11 grudnia 2012 r. o obowiązku złożenia stosownych deklaracji rozliczeniowych za okres od 1 stycznia 2011 r. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Wskazał, że do tego dnia nie zostały złożone takie dokumenty.

Następnie pismem z dnia 27 listopada 2013 r. organ rentowy poinformował ubezpieczoną o dokonaniu z urzędu korekty dokumentów rozliczeniowych za okres od 1 stycznia 2011 r. do 2 marca 2013 r. zgodnie z decyzją nr (...) z dnia 11 grudnia 2012 r.

W dniu 13 stycznia 2017 r. organ rentowy uporządkował konto rozliczeniowe ubezpieczonej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, z uwzględnieniem faktu podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej od 1 sierpnia 2009 r. ZUS sporządził wówczas schemat podlegania do ubezpieczeń

społecznych przez ubezpieczoną. Jednocześnie poinformował, że zostały sporządzone korekty dokumentów rozliczeniowych za miesiące maj i czerwiec 2015 r. bez składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe zgodnie z przedstawionym schematem podlegania oraz że sporządzone zostały z urzędu dokumenty za okres prowadzenia działalności gospodarczej od 6 lipca 2013 r. do 1 stycznia 2014 r.

W dniu 30 stycznia 2017 r. ubezpieczona zgłosiła zastrzeżenia dotyczące sporządzonego schematu, wskazując, że we wskazanych okresach była zatrudniona w Wielkiej Brytanii i tam odprowadzała składki. Załączyła wydruki w języku angielskim dokumentów typu P 45 oraz dotyczące płatności.

Organ rentowy pismem z dnia 16 lutego 2017 r. poinformował ubezpieczoną, że jeżeli po wydaniu decyzji nr (...) z dnia 11 grudnia 2012 r. pracowała na terenie Wielkiej Brytanii, starając się o uznanie ustawodawstwa miejsca wykonywania pracy może wystąpić z wnioskiem o ustalenie dla niej właściwego ustawodawstwa. Do wniosku powinna dołączyć wszelkie dokumenty potwierdzające pracę oraz pobyt na terenie Wielkiej Brytanii. Do tego czasu podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w Polsce zgodnie z prawomocną decyzją z dnia 11 grudnia 2012 r.

W dniu 3 lutego 2017 r. organ rentowy zawiadomił ubezpieczoną jako płatnika składek o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości jej należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Pismem z dnia 8 marca 2017 r. zawiadomił ubezpieczoną o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie.

W wyniku prowadzonego postępowania, organ rentowy decyzją z dnia 11 kwietnia 2017 r. stwierdził, że ubezpieczona A. B. jest na dzień wydania decyzji dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 41.531,14 zł w tym:

- 1) z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od 01.2011 r. do 06.2015 r. w kwocie 19.429,90 zł oraz odsetki za zwłokę w kwocie 8.141,00 zł;
- 2) z tytułu składek na ubezpieczenia zdrowotne za okres od 02.2011 r. do 06.2015 r. w kwocie 8.120,26 zł oraz odsetki za zwłokę w kwocie 3.599,00 zł.
- 3) z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od 04.2011 r. do 10.2015 r. w kwocie 1.576,98 zł oraz odsetki w kwocie 664,00 zł.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie przepisów prawa niżej powołanych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U z 2016 r., poz. 963 t.j.) płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za dany miesiąc kalendarzowy. Obowiązek ten dotyczy również wspomnianych w art. 32 w/w ustawy składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne, co do których stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne w zakresie ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w ramach swoich zadań ustawowych kontroluje prawidłowość działań płatników w zakresie dotyczącym ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek. W celu

realizacji tego zadania wydaje decyzje indywidualne dotyczące płatników, od których przysługuje odwołanie do sądu (art. 83 w/w ustawy).

W przedmiotowej sprawie ubezpieczona A. B. domagała się uchylenia wydanej wobec niej decyzji z dnia 11 kwietnia 2017 r. i ustalenia, że nie jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek wymienionych w zaskarżonej decyzji. Ubezpieczona nie kwestionowała samego wyliczenia matematycznego składek, a więc ich wysokości. Zarzuciła natomiast, że nie powinna w ogóle podlegać ubezpieczeniu w Polsce, gdyż podlegała ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

W tym zakresie Sąd I instancji stwierdził, że przedmiotem zaskarżonej decyzji nie była kwestia koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (określona

w przepisach m.in. art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia WE nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego /Dz.Urz.UE. L z 2009 r. Nr 284, str.1/). Zaskarżona decyzja była konsekwencją innej prawomocnej decyzji ZUS z dnia 11 grudnia 2012 r., stwierdzającej, że płatnik A. B. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w Polsce od 1 stycznia 2011 r. Decyzja ta została wydana po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, którego przedmiotem było właśnie określenie właściwego ustawodawstwa. Wobec prawomocności decyzji ustalenie to było dla Sądu wiążące.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż w niniejszym postępowaniu nie był uprawniony do samodzielnego rozstrzygnięcia kwestii właściwego ustawodawstwa ubezpieczeniowego, gdyż to może nastąpić tylko po przeprowadzeniu procedury określonej w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE.L z 2009 r. Nr 284, str. 1) prowadzonej pomiędzy właściwymi organami ubezpieczeniowymi-krajowym i zagranicznym. Tym bardziej, że przedmiotem kontroli Sądu nie była decyzja o ustaleniu właściwego ustawodawstwa, a jedynie decyzja ustalająca zadłużenie wobec ZUS. Takie postępowanie może się toczyć po złożeniu przez ubezpieczoną właściwego wniosku o ustalenie właściwego ustawodawstwa, o czym zresztą została przez ZUS pouczona. Natomiast zwrócić należało uwagę, że w sprawie zakończonej prawomocną decyzją nr (...), prowadzona była korespondencja pomiędzy polskim organem ubezpieczeniowym a jego brytyjskim odpowiednikiem, mająca na celu wyjaśnienie kwestii podlegania właściwemu ustawodawstwu. Efektem tego było stanowisko wyrażone przez stronę brytyjską w piśmie z dnia 12 października 2011 r., dodatkowo potwierdzone w piśmie z dnia 27 września 2012 r., stwierdzającym, że nie akceptuje ona decyzji tymczasowej ZUS o ustaleniu jako właściwego ustawodawstwa brytyjskiego oraz że A. B. nie podlega brytyjskim przepisom o ubezpieczeniu społecznym za okres od 1 stycznia 2011 r. (taka forma porozumiewania się pomiędzy organami ubezpieczeniowymi i uzgadniania stanowisk była wystarczająca, vide uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 r., w sprawie I UZ 48/16 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2016 r. w sprawie I UZ 39/15). Stanowisko to zostało zaakceptowane przez polski organ ubezpieczeniowy i uznać należało je za aktualne. Wyprzedzając ewentualny zarzut o niezachowaniu terminu 2 miesięcy na zgłoszenie zastrzeżeń przez stronę brytyjską, co do decyzji tymczasowej (w tym wypadku miała ona postać pisma ZUS z dnia 8 lipca 2011 r.), z art. 16 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009, Sąd orzekający wskazał, iż nie ma on charakteru wiążącego. Jak stwierdził w jednym z orzeczeń Sąd Apelacyjny w Gdańsku: ostateczność ustalenia ustawodawstwa ma wymiar „horyzontalny” i dotyczy wyłącznie ostateczności decyzji pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi państw członkowskich i pod warunkiem, że instytucje te korzystają z tak ustalonej prawomocności formalnej. Instytucje ubezpieczeniowe w przypadku uznania zastrzeżeń zgłoszonych po upływie dwumiesięcznego terminu, o ile uznają zastrzeżenia za uzasadnione, nie mają obowiązku korzystania z prawomocności decyzji i mogą rozstrzygać o podleganiu ubezpieczeniu odmiennie niż uczyniono to w decyzji tymczasowej. Inne rozumienie prawomocności decyzji mogłoby całkowicie wypaczyć sens omawianej instytucji i doprowadzić do sytuacji objęcia ubezpieczeniem osoby, która nigdy nie nabyła prawa do objęcia ubezpieczeniem społecznym w innym państwie członkowskim, a na skutek upływu terminu do złożenia zastrzeżeń (z uwagi na prowadzenie postępowania wyjaśniającego – jak w niniejszej sprawie), zostawałaby takim ubezpieczeniem bezprawnie objęta (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie III AUa 1934/14).

Co więcej, w orzecznictwie przyjmuje się, że jeżeli nie ma sporu między instytucjami ubezpieczeniowymi obu państw, to nie muszą one w ogóle zawierać formalnego porozumienia ani też wyczerpywać procedury dotyczącej stosowania art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 oraz tymczasowego ustalenia dla ubezpieczonego właściwego ustawodawstwa w trybie art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009. Wystarczająca jest wymiana korespondencji i przeprowadzenie wzajemnych uzgodnień (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 grudnia 2017 r. w sprawie III AUa 373/17).

Na marginesie Sąd I instancji zauważył, że ubezpieczona do chwili obecnej w żaden sposób nie wykazała, aby została objęta brytyjskim systemem ubezpieczeń. Bezsposornie nie legitymuje się poświadczeniem na formularzu A1 o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu w państwie członkowskim UE. Jeszcze raz Sąd orzekający zwrócił uwagę, że aktualne jest stanowisko strony brytyjskiej (nie kwestionowane przez polski organ ubezpieczeniowy) stwierdzające, że A. B. nie podlega brytyjskim przepisom o ubezpieczeniu społecznym za okres od 1 stycznia 2011 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania zaskarżonej decyzji wymiarowej, będącej konsekwencją prowadzenia przez ubezpieczoną działalności gospodarczej na terenie kraju. Wskazywane w niej obliczenia nie były kwestionowane.

Odnosnie zarzutu przedawnienia, Sąd I instancji wyjaśnił, że z dniem 1 stycznia 2012 r., na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U. z 2011 r. Nr 232, poz. 1378) – zmieniającego treść art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, skrócony został okres przedawnienia składek na ubezpieczenia społeczne z 10 do 5 lat. Zgodnie z treścią art. 27 ust. 1 powyższej ustawy, regulującym zagadnienia intertemporalne, do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. Jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby wcześniej na podstawie przepisów dotychczasowych, to następuje ono z upływem tego wcześniejszego terminu. Oznacza to, że w wypadku, gdy upływ 10 lat przedawnienia liczonego według starych przepisów nastąpi wcześniej niż upływ nowego 5-letniego terminu przedawnienia liczonego od 1 stycznia 2012 r., to należność z tytułu składek przedawnia się z upływem pierwszego terminu.

Istotne znaczenie ma również treść art. 25 ust. 5 f w/w ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Stanowi on, że w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna.

W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja dotyczy należności składowych za okres od stycznia 2011 r., zatem będzie miał zastosowanie 5-letni termin przedawnienia.

Postępowanie prowadzone przez organ rentowy zostało wszczęte na wniosek ubezpieczonej w dniu 7 stycznia 2011 r. Następnie w dniu 11 grudnia 2012 r. organ rentowy wydał decyzję o podleganiu przez ubezpieczoną od 1 stycznia 2011 r. ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, która uprawomocniła się z dniem 14 stycznia 2013 r. Zatem bieg 5-letniego terminu przedawnienia należności składowych został przerwany na skutek prowadzenia przez organ rentowy postępowania dotyczącego podleganiu przez ubezpieczoną ubezpieczeniom społecznym w Polsce. Od dnia uprawomocnienia się decyzji, wznowił swój bieg termin przedawnienia. W dniu 3 lutego 2017 r. uległ on jednak ponownie zawieszeniu, albowiem organ rentowy wszczął z urzędu postępowanie w sprawie określenia wysokości należności A. B. z tytułu nieopłaconych należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy. Zawieszenie ze względu na zaskarżenie przez ubezpieczoną decyzji organu rentowego z dnia 11 kwietnia 2017 r. w dalszym ciągu trwa. Wobec powyższych okoliczności wszystkie należności ubezpieczonej wobec ZUS (określone w treści decyzji z dnia 11 kwietnia 2017 r.) nie uległy przedawnieniu.

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodziła się ubezpieczona, która w wywiedzionej apelacji zarzuciła wyrokowi:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego nr 987/2009 poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczona była zobowiązana do przedłożenia formularza A1 mającego zaświadczyć o tym, że podlega ona brytyjskiemu ubezpieczeniu społecznemu i to w konsekwencji na niej spoczywa ciężar udowodnienia, że podlega brytyjskiemu ustawodawstwu, podczas gdy obowiązek ten ciążył na organie rentowym. Ponadto z powyższego przepisu nie wynika, aby ubezpieczona była zobowiązana do przedłożenia formularza A1,

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r., w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego przez błędną jego wykładnię i uznanie, że miejscem wykonywania pracy najemnej przez ubezpieczoną była Polska, w związku z czym ubezpieczona podlegała ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczenia społecznego od dnia 1 stycznia 2011 r., podczas gdy faktycznym miejscem wykonywania pracy najemnej ubezpieczonej była Wielka Brytania i w związku z tym powinna podlegać ubezpieczeniu brytyjskiemu;

3) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na niedokonaniu wszechstronnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie skutkującego błędnym ustaleniem, że ubezpieczona nie udowodniła, że podlega ustawodawstwu brytyjskiemu, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności umowy o pracę i odcinki płac wskazywały na fakt wykonywania pracy przez ubezpieczoną w Wielkiej Brytanii.

Wskazując na powyższe, ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez jego uchylenie oraz uchylenie poprzedzającej go decyzji organu rentowego, zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie, o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego

w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 i z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720).

Na wstępie przypomnieć należy, że w przedmiotowej sprawie ubezpieczona A. B. domagała się zmiany wydanej wobec niej decyzji organu rentowego

z dnia 11 kwietnia 2017 r. i ustalenia, że nie jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek wymienionych w zaskarżonej decyzji. Ubezpieczona nie kwestionowała jednak samego wyliczenia matematycznego składek, a więc ich wysokości. Zarzuciła natomiast – zarówno w odwołaniu od decyzji, jak i w apelacji – że nie powinna

w ogóle podlegać ubezpieczeniu w Polsce, gdyż w spornym okresie podlegała ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionego przez apelującą zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W tym miejscu wskazać należy, że skarżący, chcąc kwestionować prawidłowość ustaleń sądu co do stanu faktycznego, winien każdorazowo wykazać, iż miało miejsce uchybienie zasadom logicznego myślenia lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko one mogą stanowić o naruszeniu zasad wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. Jednocześnie, subiektywne przekonanie strony o tym, którym dowodom należy przyznać wiarę oraz przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. Nadto wskazać należy, iż nawet w sytuacji, w której z dowodów można wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, to do naruszenia wskazanego przepisu może dojść tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego czy też nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych. Tylko wtedy ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 lutego 2015 r., V ACa 590/14, LEX nr 1667526).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarżąca nie zdołała w jakikolwiek sposób podważyć ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez Sąd I instancji. Zważyć należy, iż w rozpoznawanej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny, a najistotniejszą okolicznością był fakt, że brytyjska instytucja ubezpieczeniowa stwierdziła, że ubezpieczona A. B. nie podlega brytyjskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji, polska oraz brytyjska instytucja ustaliły, że ubezpieczona winna podlegać polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych.

W tym miejscu wyjaśnić należy, iż jednym z fundamentów wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jest zasada stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa. Zasada ta została wyraźnie zapisana w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149 z dnia 5 lipca 1971, str. 2), jak i w art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 200 z dnia 7 czerwca 2004, str. 1). Szereg norm kolizyjnych, zamieszczonych w obu rozporządzeniach, służy wyłonieniu właściwego ustawodawstwa, przy czym podstawowym łącznikiem było i jest miejsce wykonywania pracy, a więc przede wszystkim zastosowanie znajduje ustawodawstwo kraju, w którym faktycznie pracownik świadczy pracę (*lex loci laboris*).

Jak wynikało z treści art. 14c lit. a rozporządzenia nr 1408/71, obowiązującego do dnia 30 kwietnia 2010 r., osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem. Począwszy od dnia 1 maja 2010 r., zgodnie z art. 11 oraz art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego, natomiast osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Kwestie związane z wyznaczeniem właściwego ustawodawstwa reguluje także między innymi art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE. L 284 poz. 1 ze zm.). W myśl art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia, na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, poświadczą, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie. W związku z tym, jeżeli właściwa brytyjska instytucja

ubezpieczeniowa stwierdziłaby podleganie w spornym okresie przez skarżącą ubezpieczeniom społecznym w Wielkiej Brytanii to wyłączałyby to możliwość uznania, że podlegała ona wówczas ubezpieczeniom społecznym w Polsce.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, sformułowane w treści apelacji zarzuty skierowane przeciwko ustaleniu przez Sąd I instancji, że ubezpieczona od 1 stycznia 2011 r. podlegała w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu polskiemu, są nieuzasadnione i stanowią jedynie polemikę z prawidłową oceną zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku bardzo szczegółowo odniósł się i wyjaśnił wszystkie sporne kwestie, jakie zaistniały w niniejszej sprawie. Argumentacja przedstawiona przez Sąd I instancji jest wyczerpująca i odnosi się do wszystkich aspektów sprawy. Argumentacji tej apelująca nie zdołała podważyć.

Przypomnienia wymaga, iż twierdzenia ubezpieczonej co do faktu podlegania przez nią ubezpieczeniom społecznym w Wielkiej Brytanii wzbudziły na etapie postępowania administracyjnego uzasadnione wątpliwości organu rentowego, który zwrócił się do brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej z pytaniem, czy skarżąca jest objęta angielskim systemem ubezpieczeń i czy rzeczywiście wykonuje pracę na terenie tego kraju. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uzyskał takiego potwierdzenia. W związku z powyższym, przy braku dowodów na sporną okoliczność ze strony ubezpieczonej, należało ustalić, że faktycznie praca nie była wykonywana na terenie Wielkiej Brytanii. W tej sytuacji organ rentowy zasadnie zatem wydał decyzję z dnia 11 grudnia 2012 r., stwierdzającą, że ubezpieczona A. B., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 stycznia 2011 r. oraz następnie, w konsekwencji wydania decyzji z dnia 11 grudnia 2012 r., wydał prawidłową decyzję z dnia 11 kwietnia 2017 r., którą to stwierdził, iż ubezpieczona A. B. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okresy wskazane w treści decyzji. Zauważyć należy, że ubezpieczona nie zaskarżyła decyzji z dnia 11 grudnia 2012 r., stała się więc ona prawomocna. Mając na uwadze powyższe, podnoszone obecnie przez ubezpieczoną zarzuty co do błędnego ustalenia właściwego ustawodawstwa, uznać należy za spóźnione. Stwierdzić należy, iż między instytucją polską i brytyjską ostatecznie nie było wątpliwości co do podlegania ubezpieczonej ustawodawstwu jednego z państw, ponieważ instytucja brytyjska wprost oświadczyła, że ubezpieczona nie podlegała ustawodawstwu brytyjskiemu, zaś polska w konsekwencji stwierdziła, że podlega ona ustawodawstwu polskiemu. W istocie zatem spór w sprawie prowadzony był jedynie między ubezpieczoną a organem rentowym, ponieważ ubezpieczona błędnie pozostawała w przekonaniu, że mimo nieudowodnienia faktycznego wykonywania pracy na terenie Wielkiej Brytanii, winna podlegać ubezpieczeniom brytyjskim, a zostać wyłączona z podlegania polskiemu ustawodawstwu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sprawie brak było jednak podstaw do uwzględnienia argumentacji ubezpieczonej oraz stwierdzenia, że doszło do naruszenia przepisów rozporządzenia nr 883/2004 czy też rozporządzenia nr 987/2009. Organ rentowy w oparciu o przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych kompetentny był stwierdzić, że ubezpieczona podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym, a następnie, że jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek.

Konkludując, w sytuacji zatem, kiedy to na chwilę orzekania przez Sąd Apelacyjny poza sporem pozostawało, iż uprawniony brytyjski organ odmówił stwierdzenia wnioskodawczyni w spornym okresie podlegania w sferze ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu brytyjskiemu, to tym bardziej nie było dopuszczalne przyjęcie ustawodawstwa tego kraju przez organ polski. Dodatkowo w tym miejscu podkreślić należy, iż przedmiotem kontroli w niniejszym postępowaniu nie była decyzja o ustaleniu właściwego ustawodawstwa, a jedynie decyzja ustalająca zadłużenie wobec organu rentowego. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, postępowanie w sprawie ustaleniu właściwego ustawodawstwa mogłoby zostać wszczęte dopiero po złożeniu przez ubezpieczoną właściwego wniosku o ustalenie właściwego ustawodawstwa, o czym zresztą została przez ZUS wcześniej pouczona.

Powyższe ustalenia i rozważania jednoznacznie wskazują, że w sprawie nie doszło do naruszenia tak prawa procesowego, jak i prawa materialnego, które mogłoby skutkować uwzględnieniem wniosków apelacji ubezpieczonej.

Sąd Apelacyjny zatem na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej jako nieuzasadnioną.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., ustalając ich wysokość w oparciu o § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk